

finder dette bestyrket ved et forgæves Forsøg, Bertelsen gjorde i Udvalget paa at imødekomme modstaaende Anstuelser ved et Forslag til i en Dagsorden at opfordre Regeringen til at foreslaa en anden Affattelse af Grundlovens § 32, hvorefter Folketingets Medlemsantal en Gang for alle fastsattes til 132, og Valgkredsene fordeltes efter et omtrent lige stort Antal Vælgere i hver. Da dette Forsøg, der blev gjort som Grundlag for videre Forhandling, ikkun tiltraadtes af S. P. Christensen, Gulbrandsen, Høgsbro og P. Pedersen, blev Forslaget taget tilbage, og Mindretallet mente da at burde indskrænke sig til den foran nævnte mere almindelige Opfordring til Regeringen. Skulde den ikke vinde Tingets Bisald, havde man kun den Udvej tilbage for at naa en grundlovmæssig Løsning, selv at opstille et Forslag til Fyldestgørelsen af § 32. Det laa da nærmest at gentage det Forslag, som allerede to Gange, i 1887 og 1892, efter udførlige Forhandlinger er vedtaget af Folketinget. Men, idet man gør dette, maa man for at forebygge fremkomne Misforstaaelser udtrykkelig udtale, at man kun betragter Forslaget som et Grundlag for videre Forhandling, og at man er villig til at gaa ind paa saadanne Ændringer med Hensyn baade til Medlemstallet og til Kredsenes Fordeling, som kunne forenes med Grundlovens Ord og Aand.

For ikke yderligere at forsinke Sagens Fremme, indskrænker Flertallet sig til et Forbehold om mundligt Svar paa Mindretallets Udtalelser. Dog skal man her tilføje en kort Bemærkning:

Medens det i det hele vil være ganske frugtesløst at udsøge noget fast Standpunkt i denne Sag ud af de mange derom førte tidligere Forhandlinger og Løsrøve Ytringer af enkelte Mænd, saa kræves det i alt Fald af en historisk Fremstilling, at den ikke standser ved et vilkaarlig valgt Tidspunkt. Sagens Behandling rækker tilbage til Aaret efter den første Folketælling, der (1870)

fulgte efter Grundloven af 1866 og Valgloven af 1867. Efter Forholdstallet 1:16,000 skulde der da være 112 Medlemmer, og der manglede altsaa 10. Regeringen foreslog da 114, vel sagtens for at imødegaa den kommende Tilvækst. Men det Folketing, der stod Grundlovsforhandlingerne saa nær, erklærede at, „Grundlovens § 32, hverken ifølge sin egen Ordlyd eller ifølge den Fortolkning, Lovgivningsmagten har givet den gennem dens Anvendelse, gør det til en Nødvendighed under de nuværende Forhold at forøge Folketingsvalgkredsenes Antal; og at Oprettelsen af flere saadanne Kredse i øvrigt findes utilraadelig.“ For denne Udtalelse stemte nuværende Folketingsmænd: Bojsen, S. P. Christensen, H. Hansen, Høgsbro og Søren Sørensen.

Siden den Tid har der været behandlet en lang Række af Forslag gaaende ud paa en mindre Forøgelse af Medlemstallet, hvorom Meningerne have været meget delte, men det har næppe faldet noget Medlem end fige Folketinget ind at betegne disse Forslag som grundlovstridige.

Over for denne Flertallets Tillægsbemærkning maa Mindretallet gøre Indsigelse imod, at dets historiske Fremstilling skulde standse ved et vilkaarlig valgt Tidspunkt, da man udtrykkelig har henvist til de tidligere givne Fremstillinger i Folketingets Udvalgsbetænkninger, hvor ogsaa Tingets Stilling til Jonnesbechs første Forslag i 1871—72 er omtalt, og da man her kun vilde minde om enkelte Hovedpunkter. Til disse kunde man ikke henregne Stillingen i 1872, da den var begrundet i daværende særlige Forhold og i det væsentlige blev forladt allerede ved Behandlingen af Jonnesbechs andet Forslag i 1873—74. Den i denne Samling foreslaaede Dagsorden blev Udgangspunktet for Folketingets Flertals Stilling til Regeringens Forslag i alle de følgende Aar lige til indeværende Samling, kun med den Undtagelse, at et Par af Flertallets Udvalgsmedlemmer i 1880—81 indtog